

man naturligvis også frygtet i uddannelsesverdenen, især efter den første institutionsredegørelse, som kom for et års tid siden; men det er glædeligt, at det har vist sig i debatten, at der er stor opslutning til, at et decentralt uddannelsessystem er godt. Det er godt af mange grunde: dels fordi der altid er mulighed for at få en uddannelse for unge mennesker, som kan starte et uddannelsesforløb lige efter skolen, dels fordi det også er vigtigt for byerne rundt omkring i landet at have en uddannelsesinstitution, som kan tiltrække gode skatteydere, så der er mulighed for at fastholde ungdommen i byen. I det hele taget er det godt for byens identitet, at der fastholdes nogle uddannelsesinstitutioner på et højere niveau end blot grundskolen.

Jeg tror i virkeligheden ikke, der er ret mange, der tør se i øjnene, at man skulle gå i gang med at lave en koncentration og en sammenlægning af institutioner med nedlæggelser til følge. Jeg har i en kort bemærkning tidligere i dag beskrevet, hvordan vi for 10 år siden nedlagde seminarier i Danmark, hvilket var en utrolig smertefuld proces, som jeg bestemte ikke er glad for at have været med til i sin tid. Så undskyldning er hermed givet.

Men tilbage til uddannelsesredegørelse nr. 2.

Når vi nu ikke kan nedlægge institutioner, hvad skal vi så gøre for at forhøje kvaliteten? Det er nemlig kvaliteten, det drejer sig om, også for at få sammenhæng i uddannelsessystemet. Her er planen om de centrale videregående uddannelsesinstitutioner en oplagt mulighed, som vi gudskelov kan se også her slået an mange steder, hvor man på helt frivilligt grundlag nu er i gang med at samle sig om sådanne centre, hvor man snakker sammen på tværs og også prøver at få forankring både nedadtil i fødekæden og opadtil i den højere del af uddannelsessystemet.

På teknologiområdet er der selvfølgelig også eksempler på dette, og jeg vil også her fremhæve det forslag til et pædagogisk universitet, som er udsendt fra Undervisningsministeriet. Jeg har selv været lidt overrasket over den negative omtale, der har været i medierne af dette forslag, for jeg må da sige, at hvis man ser på den nuværende struktur, er det et oplagt sted at lave en ny overbygning og foretage en opkvalificering, en opgradering af den del af uddannelsessystemet og sige: Her har vi noget, som en masse gode kræfter arbejder på rundt omkring i landet. Lad os lave et center, hvor også alle de gode kræfter, der arbejder med denne

forskning, kan samarbejde og kan sprede deres gode viden ud til seminarierne til gavn for de lærerstuderende. Jeg synes; man skal lægge vægt på, at det er opkvalificering, det er kvaliteten, der er det vigtige, og hvilken form vi så kan finde frem til, må jo afgøres i en dialog mellem de involverede institutioner og ministeriet.

Der ligger, så vidt jeg ved, et udkast, en skitse til et forslag om, hvordan man kan gøre sådan noget, så jeg synes, det må være for tidligt at begynde at trække blank. Lad os i stedet for sige: Nu sætter vi en dialog i gang, og så skal vi nok finde et udmærket arrangement, som kan være til glæde for både de ansatte, forskerne og de studerende, der skal leve med systemet – og naturligvis også for de elever, der skal have de meget bedre lærere, de får af det i løbet af nogle år.

På andre områder, især når vi taler om de mellemlange videregående uddannelser, har der været talt meget om de såkaldte professionsbachelor og værdien af den forskningsbaserede undervisning. Fra radikal side er vi meget interesserede i, at hele uddannelsessystemet ud over ungdomsuddannelserne får en grad af forskningsbaseret. Det er et ambitiøst mål, men det er også et vigtigt mål, hvis vi skal undgå blindgyder i uddannelsessystemet.

Vi accepterer ikke, at der er uddannelser, man tager, hvor man ikke kan komme videre på en eller anden måde. Man skal kunne komme videre i uddannelsessystemet, eventuelt efter en pause, eventuelt efter en tid på arbejdsmarkedet, når man synes, at nu kan man klare en bid til, og at man endnu ikke har fået udnyttet alle sine evner til det alleryderste. Derfor er vi meget interesserede i, at forskningsbaseret undervisning på en eller anden måde bliver udbredt længere ned i uddannelsessystemet og ikke blot er koncentreret til det, vi normalt har som hjemsted for den forskningsbaserede undervisning, nemlig universiteterne.

Vi har haft en ganske udmærket konference om begrebet forskningsbaseret undervisning her for nogen tid siden i Folketinget, og det var en meget spændende oplevelse at høre især de studerende, hvordan de opfattede den forskningsbaserede undervisning som noget, der fik nakkehårene til at rejse sig; som noget, der gav det faglige sus; som noget, der gjorde, at de pludselig fandt ud af, hvad det var, der var enormt spændende ved det studium, de havde valgt, fordi der var nogle spændende, engage-